

21. வேளாண்மைப் பொருளாதாரத்தின் இயல்பும். நோக்கமும்

(Nature and Scope of Agricultural Economics)

உழவுத் தொழில் மிகவும் பழமையானதே. பொருளாதாரத்தின் தந்தையான ஆடம் ஸ்மித் 1776ஆம் ஆண்டில் "நாடுகளின் செல்வம்" என்ற நூல் வெளியிட்டதிலிருந்து பொருளாதாரம் ஒரு தனிப்பாடமாகக் கருதப்படுகிறது. அனால் வேளாண்மைப் பொருளாதாரம் 20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்துதான் தனிப் பிரிவாகக் கருதப்படுகின்றது.

வேளாண்மைப் பொருளியல் என்றால் என்ன?

பேராசிரியர்கள், பல அறிஞர்கள் இதற்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ளார்கள். அவற்றில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிலவற்றை இங்கே நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம். பேராசிரியர் கிரே கூறுகிறார் : "வேளாண்மைப் பொருளாதாரத்திற்கு உரிய சிறப்பு நூல்களில், செயல்படுத்தப்படக்கூடிய பொருளியல் கோட்பாடுகளையும், முறைமைகளையும் பற்றிய அறிவியலே வேளாண்மைப் பொருளாதாரம் என இலக்கணம் வகுக்கலாம்"¹ ஹிபார்டு "வேளாண்மையில் மனிதன் எவ்வாறு செல்வத்தைப் பயன்படுத்துகின்றான். மற்றும் எவ்வாறு செல்வத்தைப் பெறுகின்றான் என்பவற்றுக்குள்ள தொடர்பைப் பற்றிய படிப்பையே வேளாண்மைப் பொருளாதாரம் என்கிறார்.²

சுருக்கமாகச் சொன்னால் உழவர்கள் எவ்வாறு பொருள்களை ஈட்டுகின்றார்கள்; உற்பத்தியில் ஈடுபடுகின்றார்கள் என்பவை போன்ற பொருளாதாரச் சிக்கல்களை ஆராய்வதே வேளாண்மைப் பொருளாதாரம் என்ற அறிவியல் ஆகும். அச்சிக்கல்கள் ஏராளமானவை. இருப்பினும் எல்லாச் சிக்கல்களையும் பின்வரும் மூன்று பிரிவுகளில் கொண்டு வரலாம்; (1) உற்பத்தி (2) அங்காடிப்படுத்துதல் அல்லது சந்தையிடுதல் (3) நிதி நிர்வாகம்.

எந்த அளவிற்கு நிலம், உழைப்பு மற்றும் மூலதனங்களைப் பயன்படுத்தினால் வேளாண்மையைச் சிறப்பாகச் செய்ய முடியும் என்று விவசாயி முடிவெடுத்தல்

1. L.C. Gray, *Introduction to Agricultural Economics*.

2. B.H. Hibbard, *Agricultural Economics*, P. 5.

எப்பொருள்களை எந்த விலைக்கு வாங்குகிறார் அல்லது விற்கிறார் என்பவைகளைப் பற்றி அறிவதும் வேளாண்மையே ஆகும். நாட்டின் பிற துறைகளுக்கும் வேளாண்மைக்கும் உள்ள ஒற்றுமை மற்றும் வேற்றுமைகளையும் இது விளக்குகின்றது. வேளாண்மைப் பொருளாதாரத்தின் சிக்கல்களை இனம் கண்டு, அச்சிக்கல்களைப் பகுத்து, ஆய்ந்து, அச்சிக்கல்களையும் திறமையாகத் தீர்க்க வேண்டிய வழிமுறைகளையும் நமக்குக் காட்டுகின்றது.

பற்றாக்குறையாக இருக்கும் வளங்களை உற்பத்தியில் பல்வேறு பயன்களுக்கும் எவ்வாறு பயன்படுத்துவதென்பது பிற துறைகளைவிட உண்மையிலேயே வேளாண் துறையில் சிக்கலான ஒன்றாகும். இதற்கு முக்கியக் காரணம் நெகிழ்ச்சியற்ற அளிப்பையுடைய நிலத்தின் அளவு ஆகும். ஒரு சமுதாயத்திற்கோ; நாட்டிற்கோ அல்லது உலகிற்கோ இருக்கக்கூடிய நிலத்தின் அளவை அதிகரிக்க முடியாது அன்றோ? சமுதாயத்திற்கு உயர்ந்தபட்ச பயன்கிட்டுமாறு நிலத்தை எவ்வாறு பயன்படுத்துவது என கவனத்துடன் நாம் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

வேளாண்மைப் பொருளாதாரத்தைக் கோட்பாடுகள் பற்றியது என்றும் நடைமுறை அறிவியல் பற்றியது என்றும் இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். வளங்களைப் பயன்படுத்துவது பற்றிய கோட்பாடுகளைப் பற்றி முதலில் குறிப்பிட்டது கூறுகின்றது. இரண்டாவதாகக் கூறப்பட்ட நடைமுறை அறிவியலில் இக்கோட்பாடுகள் எவ்வாறு வேளாண்மையில் செயற்படுத்தப்படுகின்றதென்பதை விளக்குகின்றது.

நோக்கம் அல்லது செயற்பாப்பு (Scope)

வேளாண்மைப் பொருளாதாரத்தின் நோக்கம்தான் யாது? தொடர்புடைய பல்வேறு அறிவியல்களும் ஆராயப்படுகின்றன. வேதியியல், இயற்பியல், உயிரியல், புவியியல், மண் வளம், உயிரினங்கள், பூச்சிகள், நுண்ணுயிர்கள், மரபியல், தாவரவியல் உடற்கூறியல் ஆகியவைகள் எல்லாம் வேளாண்மைப் பொருளியலில் ஆராயப்படுகின்றன. இங்குதான் வேளாண்மைப் பொருளாதாரம் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

வேளாண்மைப் பொருளாதாரத்தின் முக்கிய நோக்கங்களாவன:

1. ஒரு பண்ணையில் உணவு தானியங்கள் பயிரிடலாமா பணப்பயிர்களைப் பயிரிடலாமா அல்லது பால் பண்ணையை நிர்வகிக்கலாமா என்பது போன்ற பல்வேறு நடவடிக்கைகளில் எதை தேர்ந்தெடுப்பதென வழி காட்டுவதாகும். ஒவ்வொன்றின் இலாபம் அல்லது நட்டத்தைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்ட பின்புதான் இதற்கு நாம் விடை காண இயலும்.
2. உழவூர்திகள், மனித உழைப்பு போன்ற ஒவ்வொரு வகையான பயன்படுத்தக் கூடிய வளங்களின் நன்மைகளையும் குறைகளையும் தேர்வு செய்த பின் அவற்றை உற்பத்தியில் எவ்வாறு பயன்படுத்துவது என்பது பற்றி முடிவு செய்கின்றது வேளாண்மைப் பொருளாதாரம்.
3. உற்பத்திக்குப் பயன்படுத்தத்தக்க பல்வேறு முதல் மற்றும் வளங்களுக்கும் வேளாண்மையில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்களுக்கும் உள்ள உறவு முறைகளையும் ஆராய்கின்றது.
4. விவசாயிகள் வாணிப ரீதியாக தங்கள் பொருட்களை யாருக்கு எந்த விலையில் விற்கலாம் என ஒரு பக்கமும் தங்களுக்கு வேண்டிய பல்வேறு இடுபொருட்களையும்

யாரிடமிருந்து எந்த விலைக்கு வாங்கலாம் என மறுபக்கமும் ஆராய்ந்து இவை இரண்டு பக்கங்களுக்கும் இடையே உள்ள உறவு முறைகளையும் வேளாண்மைப் பொருளாதாரம் ஆராய்கின்றது.

சௌகான் (D.S. Chauhan), "துல்லியமாகச் சொன்னால் வேளாண்மைப் பொருளாதார இயலின் நோக்கம் பின்வருவனப் பற்றிக் கூறுகின்றது: பயிரிடுதலை ஒரு தொழிலாகத் தோர்ந்தெடுத்தல், பண்ணை மற்றும் கால்நடைகள், உழைப்பு மற்றும் இயந்திரங்கள், பயிர்கள் மற்றும் பயிரிடு முறைமை, உற்பத்தி அலகின் அளவு, உற்பத்திக் காரணிகளைப் பிரித்தல், தீவிரச் சாகுபடி, உரமிடுதல், நீர் நிர்வாகம், மண் வளப்பாதுகாப்பு, விளை பொருள்களை விற்றல், நிலமுறைமை மற்றும் வாரம், பொருளாதார நிதி மற்றும் வட்டி விகிதம், வேலை, கூலி, விலை, செலவு மற்றும் இலாபம், வாழ்க்கைத் தரம், நாட்டு வருவாய் போன்றவைகளைப் பற்றியெல்லாம் வேளாண்மைப் பொருளாதாரம் கூறுகின்றது.¹

அதேபோல் போஸ்டர், லியோகர் என்ற அறிஞர்கள் கூறுவதும் தெளிவாக இருக்கின்றது. அவர்கள், "விவசாயி வாழ்வதற்காகப் பயன்படும் நடவடிக்கைகளை எவ்விதத்திலாவது பாதிக்கக்கூடிய ஒரு நாட்டின் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும், இதன் நோக்கத்தில் சேர்க்கப்படுதல் வேண்டும். பண்ணையளவில், உயர்ந்தபட்ச நிகர வருவாய் கிடைக்குமளவிற்கு ஒவ்வொரு உற்பத்தி அலகுகளையும் அதற்கேற்றவாறு அமைத்துச் செயல்படுத்தும் வழிமுறைகளை உருவாக்குதல், உற்பத்தியான பொருட்களை அதற்கேற்றவாறு பகிர்ந்தளித்தல் மற்றும் அதற்கேற்றவாறு வளங்களைப் பல்வேறு பயன்களுக்கும் பகிர்ந்தளித்தல் ஆகியனவாகும். பயிரிடுதலில் மாற்றங்களைச் செய்யும் பொழுது (குனி ஒருவரால் நிறைவேற்ற முடியாத அளவிற்கு) எழுகின்ற சிக்கல்களைப் பற்றியதாகும். நீர் பாதுகாப்பு, கூட்டுறவு முறையில் பொருட்களையும், பணிகளையும் வாங்குதல், வேளாண்மைப் பொருள்களை விற்றல் போன்றவைகள் இவ்வகைச் சிக்கலில் சிலவாகும். இறுதியாக அரசாங்கத்தின் மும்முரமான ஈடுபாட்டினால் மட்டுமே தீர்க்கக்கூடிய சிக்கல்களைப் பற்றியதாகும். அதாவது அரசின் விலைக் கட்டுப்பாடு, கடனளிப்பு மற்றும் பன்னாட்டு வாணிபம் முதலியன.²

வேளாண்மைப் பொருளியலின் இயல்பு

(Nature of Agricultural Economics)

வேளாண்மைப் பொருளியல் சமூக அறிவியலாகத் திகழும் அதே நேரத்தில் ஓர் இயற்கை அறிவியலும் ஆகும். சமூக அறிவியல் என்று கூறும்பொழுது பொருளாதாரத்தின் நோக்கங்களைக் கொண்டு இருக்கின்றது. சமுதாயத்தின் நோக்கங்கள், தீர்மானங்கள், நடவடிக்கைகள் ஆகியவைகளைப் பொறுத்தே விவசாயியின் நடவடிக்கைகளும் மாறுபடுகின்றன. அதேபோல் விவசாயியின் நடவடிக்கைகளுக்கு ஏற்பவும் சமுதாயம் மாறிக் கொள்கின்றது. ஏனெனில் விவசாயம் சமுதாயத்தின் ஓர் அங்கமே ஆகும். எனவே பொருளியலில் காணக்கூடிய சரியான தன்மை அல்லது சிறிது மாறுபட்ட தன்மை வேளாண்மைப் பொருளாதாரத்திலும் பிரதிபலிக்கின்றது.

1. Chauhan D. S., *Agricultural Economics*, P.7.

2. G.W. Forster and More, C. Leoger, *Elements of Agricultural Economics*, P.9.

இயற்கை அறிவியலாக வேளாண்மைப் பொருளியலை நோக்கும்போது நில அறிவியல் அறிஞர்கள், வேளாண் துறை அறிவியலறிஞர்கள், தாவர இயல் நிபுணர்கள், கால்நடை மருத்துவர்கள், வேளாண் பொறியாளர்கள் ஆகியோர்களின் உதவியும் அணுகுமுறையும் பெரிதும் தேவைப்படுகின்றது. உழவர் வாழ்க்கையே வேளாண்மைப் பொருளியலாக இன்று மலர்ந்துள்ளது.

செயல்முறை அறிவியலாகவும் வேளாண்மைப் பொருளியல் திகழ்கின்றது. ஏனெனில் பொருளாதார நிபுணர்கள், தாவர இயல் நிபுணர்கள் போன்றவர்களின் நில அறிவைவிட அவர்களின் செயல்முறை அறிவியலே வேளாண்மைக்குப் பெரிதும் பயன்படுகின்றது.

இயற்கையோடு வேளாண்மை பின்னிப் பிணைந்து இருக்கும் பாங்கு மிகவும் சிறப்பான ஒர் அம்சமாகும். சமுதாயத்தின் பிற எந்த ஒர் அறிவியலிலும், செயல்பாட்டிலும் இல்லாத அளவிற்கு இயற்கை வேளாண்மையுடன் பின்னிப் பிணைந்து இருக்கின்றது. வானம் பொய்த்தால் பூமி விளையாதன்றோ! வெள்ளம் அடித்தாலும் நிலத்தில் உள்ள பயிர்கள் எல்லாம் வீணாகி விடுகின்றதன்றோ! இயற்கையின் ஒத்துழைப்பு இல்லாமல் வேளாண்மை வெற்றிகரமாக அமைய முடியாது. அதனால்தான் சூரியன் உட்பட பலவித இயற்கை வளங்களுக்கும் நன்றி செலுத்தும் வகையாக பொங்கல் திருநாளாக உழவர்கள் கொண்டாடுகின்றார்கள். வேளாண்மை உணவளிக்கும் ஒரு தொழிலாக மட்டும் கருதப்படாமல் அதுவே ஒரு வாழ்க்கை நெறியாகவும் கருதப்படுவது வேளாண்மையின் தனித்தன்மை ஆகும்.

வேளாண்மைப் பொருளியலை ஏன் தனிப்பிரிவாகப் பயில வேண்டும்?

(Why Study Agricultural Economics Separately?)

பொருளாதாரம் அறிவியலுக்கு ஏற்பவே செயல்படுகின்றது. அதுபோலவே வேளாண்மையும் செயல்படுகின்றது. பொருளாதாரத்தில் ஆராயப்படும் தேவை விதி, அளிப்பு விதி, விலை நிர்ணயம், பகிர்வு போன்றவைகள் வேளாண்மையிலும் செயல்படுகின்றன. தொழில்களிலும் செயல்படுகின்றன. இவ்வாறு பொருளாதாரம் வேளாண்மையுடன் பல வகையிலும் ஒத்து இருக்கும்போது, வேளாண்மைப் பொருளாதாரத்தை ஏன் தனியொரு பிரிவாகப் பயில வேண்டும் என வினா எழுவது இயல்பு. அதன் விளக்கத்தை நாம் காணலாம்.

1. வாழ்க்கை நெறியும் தொழிலும் (Business Enterprise) பின்னிப் பிணைந்த ஒரு தொழில் (Industry), வேளாண்மை ஆகும். இப்பிணைப்பு வேறு தொழில்களில் இந்த அளவிற்கு இல்லை எனலாம்.

2. தொழிற்சாலைகளில் பெரும்பாலும் வாணிபத்திற்காகவே உற்பத்திச் செய்யப்படுகின்றது. அனால் வேளாண்மையில் விவசாயி தனது தேவையை நிறைவு செய்து கொண்டு தான் எஞ்சி இருப்பதை விற்கிறான். சுமையுந்து (Lorry) சைக்கிள் போன்றவற்றை உற்பத்தி செய்யும் முதலாளிகள் அவைகளைத் தமது சொந்த உபயோகத்திற்காக பயன்படுத்துவது இல்லை. சொந்த உபயோகத்திற்கு ஒரு சில பொருள்களை பயன்படுத்தினாலும் மொத்த உற்பத்தியில் சொந்த உபயோகத்தின் பங்கு மிகமிகக் குறைவாகும். இதனை ஒப்பிடும்போது வேளாண்மை பெரிதும் வேறுபட்டதாகும். விவசாயி தன் தேவைக்கு போக எஞ்சியவற்றையே விற்பனைக்கு அனுப்புகின்றார்.

3. தொழிற்சாலைகளில் எந்த ஒரு பொருளையும் தனியாக உற்பத்தி செய்ய முடியும். ஆனால் வேளாண்மையில் பெரும்பான்மையான பொருட்கள் இரண்டு மூன்றாகவே சேர்த்து உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. உதாரணமாக நெல்லும் வைக்கோலும், பருத்தியும் பருத்தி விதையும். இவ்வாறே இணைந்தே உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. இதனால் ஒரு பொருளின் உற்பத்தி மற்றொரு பொருளின் உற்பத்தியையே சார்ந்து அமைந்துள்ளது. இதனால் ஒரு பொருளின் உற்பத்தி விலையை வேளாண்மையில் தனியாகக் கணக்கிடுவது கடினம்.

4. பிற தொழில்களைவிட வேளாண்மைத் தொழிலில் நிலம் அதிக அளவிற்குத் தேவைப்படுகின்றது. நெகிழ்ச்சியற்ற அளிப்பையுடைய நிலம் யார் யாருக்குச் சொந்தம் என்ற போராட்டம், நில உச்ச வரம்பு, உழுபவருக்கே நிலம், நிலச் சீர்த்திருத்தங்கள் போன்ற சிக்கல்கள் தோன்றுகின்றன. மேலும் குறைந்து செல் விளைவு விதி வேளாண்மையில் விரைவிலேயே செயல்படத் தொடங்கி விடுகின்றது. ஆனால் பிற தொழில்களில் இச்சிக்கல்கள் குறைவே.

5. வேளாண்மைக்குப் பெரும்பாலும் சிறுசிறு துண்டு நிலங்களே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. பல தொழிற்சாலைகளிலும் பல பயன்களைத் தரும் பேரளவு உற்பத்தியின் நன்மைகள் வேளாண்மைக்கு கிடைப்பதில்லை. வேளாண்மையில் பேரளவு உற்பத்தியும் இல்லை. வேலைப் பகுப்பும் இல்லை. சிறப்புத் தேர்ச்சியும் இல்லை. இவைகளின் நன்மையும் கிடைப்பதில்லை. இது வேளாண்மைக்கு ஒரு சோதனையே.

6. வேளாண்மையில் உற்பத்தியாளர்களுக்கிடையே ஒருமித்த கருத்தோ, சங்கமோ இருப்பதில்லை. அவர்களுக்கிடையே நிலவும் போட்டியினால் குறைந்த விலையில் விற்க வேண்டிய அவல நிலையும் ஏற்படுகின்றன. ஆனால் பிற தொழில்களில் உற்பத்தியாளர்களுக்கிடையே சட்டபூர்வமாகவோ சட்டத்திற்குப் புறம்பாகவோ சங்கங்களை வைத்துக் கொண்டு உற்பத்தியின் அளவையும், விலையையும் அவர்கள் நினைத்தவாறு கட்டப்படுத்துகின்றார்கள்.

7. இறுதியாக வேளாண்மையில் உற்பத்தியின் அளவை விவசாயிகள் கட்டுப்படுத்த இயலாது. ஏனெனில் நிலத்தின் வளம், மழை, பூச்சிகள் போன்றவைகளுக்கு ஏற்பவே உற்பத்தி அளவு நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. இதனால் வேளாண்மையில் உற்பத்தியின் அளவு அதிகரித்து விடும்போது விலை வீழ்ச்சி அடைந்து, விவசாயிகளின் வருமானம் குறைகின்றது. அதற்கு மாறாக, உற்பத்தி அளவு குறையும் போது விலைவாசி உயர்ந்து விடுகின்றது. இருப்பினும் இவ்வயர்ந்த விலையில் விற்பனை செய்வதற்குப் போதிய அளவு பொருட்கள் விவசாயிகளிடம் இல்லாததால் அவர்களுடைய வருமானம் குறைந்து விடுகின்றது. இவ்வாறு 'இருதலைக் கொள்ளி எறும்பாக' விவசாயி அவதிப்படுகின்றார். இச்சிக்கல்கள் பிற தொழில்களில் இல்லை என்றே கூறலாம். முக்கியமாகத் தொழிற் சாலைகளில் தேவையானபொழுது உற்பத்தியை அதிகப்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

இவ்வாறாக வேளாண்மைக்கும் பிற தொழில்களுக்கும் வேறுபாடு இருப்பதால் அந்த அளவிற்கு வேளாண்மைப் பொருளியல் என்று தனியாகப் பயில வேண்டியுள்ளது.

உண்ண உணவு, உடுக்க உடை, இருக்க இருப்பிடம் மனிதனுக்கு மிகவும் அவசியம். இவை அனைத்தும் விவசாயத்தின் அடிப்படையில் பெற வேண்டும். உணவு இல்லையென்றால் மனிதனால் உயிர்வாழ முடியாது. விவசாயி 'சேற்றில் கால்வைத்தால்தான், நாம் சோற்றில் கைவைக்க முடியும்.' தாளாற்றி தந்த பொருளெல்லாம் தக்கார்க்கு வேளாண்மை செய்தல் பொருட்டு' என விவசாயத்தின் மகத்துவத்தை திருவள்ளுவர் கூறுகிறார். இன்றைக்கு விவசாயத்தின் நிலை என்ன?

விவசாயம் அழிவுப்பாதையை நோக்கி சென்று கொண்டிருக்கிறது. இதற்கு காரணமும் மனிதர்களாகிய நாம்தானே. மனிதனின் உயிர்மூச்சாக இருந்தது விவசாயம். விவசாயத்தோடு பின்னிப்பிணைந்து வாழ்ந்து வந்தவர்கள் நம் முந்தைய தலைமுறையினர். 50, 60ம் ஆண்டுகளில் வாழ்ந்த மக்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு அரசாங்க வேலை கிடைத்தாலும் போகவிட மாட்டார்கள். 'சாமி சண்டைக்காரனாப் போனாலும், பூமி என்றுமே நம்மைக் கைவிடாது' என்ற நம்பிக்கையில் வாழ்ந்தனர். 'நம்ம வீட்டுல நாலு பேருக்கு வேலைக்கு இருக்கும்போது, நீ அரசாங்கத்துக்கு வேலை பார்க்கப் போறீயா? நம்ம வேலைய (விவசாயம்) பாருடா, நாலுகாசு சம்பாதிக்கலாம்,' என்று வாழ்ந்த காலம் மலையேறிவிட்டது என்றே சொல்லலாம். பணத்தைவிட நல்ல மனதைச் சம்பாதித்தவர்கள் விவசாய பெருமக்கள். அதனால்தான் மாதம் மும்மாரி பெய்தது என்றுகூடச் சொல்லலாம். இன்றைய பிள்ளைகளிடம் விவசாயம் பற்றிக் கேட்டால், 'அது எந்தக் கடையில் விற்கிறது?' என்று கேட்கும் சூழ்நிலையில் உள்ளனர். எங்கள் தாத்தாவிடம் விவசாயம் பற்றி கேட்டால் போதும், பேசத் துவங்கிவிடுவார். அதில் ஒரு சிறுதுளிதான் நான் சொல்லப்போவது. அணில்தாவா ஆயிரம் தென்னை உடையோன் ஐந்து மன்னனுக்குச் சமம்'. அது எப்படி என்று கேட்டால் 'ஆயிரம் தென்னை மரம் வைத்திருக்கும் ஒரு விவசாயியின் சொத்து, ஐந்து மன்னர்கள் வைத்திருக்கும் சொத்திற்கு சமமானது'. 'ஒரு தென்னைக்கும் மற்றொரு தென்னைக்கும் அணில் தாவ முடியாத அளவிற்கு இடைவெளி விட்டு நட வேண்டும்' என்பது இதன் கருத்து. மேலும் 'நண்டு ஓட நெல் நடணும்; நரி ஓட கரும்பு நடணும்; வண்டி ஓட வாழை நடணும்; தேர் ஓட தென்னை நடணும்' என்பதும் அனுபவம் சார்ந்த விவசாயி சொன்னதுதான். அவர்களுக்கு சென்டி மீட்டர் கணக்கெல்லாம் தெரியாது. இரண்டு சென்டிமீட்டர் இடைவெளி விட்டு பயிர் நடவேண்டும் என்று சொல்வது விவசாயிகளுக்கு புரியாத ஒன்று. நண்டு ஓடி வருமளவிற்கு இடைவெளி விட்டு நெல் நட வேண்டும். நரி ஓடி வருமளவிற்கு இடைவெளி விட்டு கரும்பு நட வேண்டும். (மாட்டு) வண்டி

போய் வருமளவிற்கு இடைவெளி விட்டு வாழை நட வேண்டும். தேர் போய் வருமளவு இடைவெளி விட்டு தென்னை நட வேண்டும். அப்படியெனில் ஆயிரம் தென்னை மரங்கள் நட எத்தனை ஏக்கர் நிலம் வேண்டும் என்பதை பார்க்க வேண்டும். 'கைபடாத குழந்தையும், கால்படாத பூமியும் வளர்ச்சி பெறாது' என்பர். நாற்றங்கால் பயிர் என்பது என்ன? நாற்றுப் பாவுதல், தொழி கலக்குதல், பரம்படித்தல், வரப்பு மெழுகுதல், சூடடித்தல், வைக்கோல் படப்பு, மாகாணி, வீசம்படி, மரக்கால், கமலை இறைத்தல், சால், வடக்கயிறு, மேக்கா, கடாணிக்குச்சி, கொழு, சால் போடுதல், நாத்து ஊத்துதல், இன்னும் இதுபோல் நிறைய சொற்களை விவசாய பெருமக்கள் பயன்படுத்துகின்றனர்.

மின்னி(சிறு)ப்பயறு என ஒன்றுண்டு. வானம் பார்த்த பூமியில் மழைக்காலத்தில் தானாக முளைக்கும் கொடிவகை. வாய்க்கால் வரப்புகளிலும் வளரும். இது பாசிப்பயறு காய் போல அளவில் சிறியதாக இருக்கும். காய் நெற்றாகி தானாக வெடித்துச் சிதறும். இப்பயறை எறும்புகள் சேகரித்து தன்புற்றுக்குள் சேமிக்கும். இந்த எறும்புப் புற்று இருக்கும் இடத்தை வெட்டினால் அங்கே நிறைய மின்னிப் பயறு இருக்கும். அதை அப்படியே மொத்தமாக அள்ளிக் கொண்டு வருவர்குறைந்தது கால்படியாவது இருக்கும். இப்பயறை வறுத்து, துவையல் அரைத்தும் சாப்பிடுவர். அப்படியே சாப்பிடவும் செய்வர். இது உடலுக்கு நல்லது என்பர். இதெல்லாம் எத்தனை பேருக்கு தெரியும். வாய்ப்பே இல்லை. பீட்சா, பர்கர், சான்ட்விச், ஜூஸ், கூல்டிரிங்க்ஸ் போன்றவைதான் இப்போதைய குழந்தைகளின் உணவுப் பழக்கமாக உள்ளது. விவசாய பெருமக்கள் நிலத்தோடு மல்லுக்கட்டினர். 'எரு (இயற்கை உரம்) செஞ்சது மாதிரி, இனத்தான்கூட செய்ய மாட்டான்' என்று அதன்மீது அத்தனை நம்பிக்கை வைத்திருந்தனர். அதனால்தான், உடல் ஆரோக்கியத்துடன் வாழ்ந்தனர். நம் கண்முன்னே நூறு வயது வரை நோய்நொடி இல்லாமல் வாழ்கின்றனர். இதுவே அடுத்து வரும் தலைமுறைக்கு வரலாறாக மாறிப்போகும். இயற்கை, விவசாயம் பற்றிய விழிப்புணர்வை இன்றைய தலைமுறையினருக்கு நாம் உருவாக்க வேண்டும். அன்று இஷ்டப்பட்டு விவசாயம் செய்தனர். வளமையான வாழ்க்கையை வாழ்ந்தனர். இன்று கஷ்டப்பட்டுச் செய்ய வேண்டிய சூழ்நிலைக்கு தள்ளப்பட்டு, மனஅழுத்தத்துடன் வாழ்கின்றனர். விஞர் நெல்லை ஜெயந்தா தனது புதுக்கவிதையில் விவசாய பெருமக்களைப் பற்றி,

'அன்று

நஞ்சை உண்டு

சாகுபடி ஆனது.

இன்று

நஞ்சை உண்டு

சாகும்படி ஆனது' என, வேதனையுடன் கூறியுள்ளது கவனிக்கத்தக்கது.

'உழவன் கணக்குப் பார்த்தால் உழக்குக்கூட மிஞ்சாது' இது பழமொழி. உழவன் கணக்குப் பார்த்தான் என்றால், உலகத்து உயிர்கள்(மனிதன்) ஒன்றுகூட மிஞ்சாது' என்பது புதுமொழி.'உழவுத் தொழிலுக்கு வந்தனை செய்வோம்; வீண் உண்டு ஊழல் செய்வோரை நிந்தனை செய்வோம்'.

2. இந்தியப் பொருளாதாரத்தில் வேளாண்மையின் பங்கு

(Role of Agriculture in Indian Economy)

விடுதலைக்கு முன் இந்தியாவில் ஜமீன்தாரி முறை இருந்தது. தொழிற்சாலை களைப் போலவே வேளாண்மையும் இந்தியாவில் வளர் உருப்படியான முயற்சி எதையும் ஆங்கிலேய அரசு எடுக்கவில்லை. விவசாயிகள் தங்கள் நிலத்தில் கிடைத்த நீர்ப்பாசனத்தைப் பயன்படுத்தி "காலம் தள்ளினால் போதும்" என்று சாகுபடி செய்தார்கள். இந்நிலைமை நாடு விடுதலை அடைந்த பின் வெகுவாக மாறிவிட்டது எனலாம். அதுவும் குறிப்பாக 1965ம் ஆண்டுக்குப் பின் ஏற்பட்ட பசுமைப் புரட்சியினால் நிலைமை மிகவும் மாறிவிட்டது. இம்மாறிய சூழ்நிலையில் இந்தியப் பொருளாதாரத்தில் வேளாண்மையின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி நாம் ஆராயலாம்.

1. நாட்டு வருவாயில் பங்கு

1950-51ல் நம் நாட்டு மொத்த வருவாயில் 59% வேளாண்மைத் துறையிலிருந்து தான் வந்ததாகும். இது 2000-01ல் 26.55% ஆகக் குறைந்துள்ளது. நாடு தொழில் மயமாகும்போது நாட்டு வருவாயில் வேளாண்மையின் பங்கு குறையும் என்றாலும், நம் நாட்டில் உணவு பொருள்கள் உற்பத்தி, பருத்தி, சணல், தேயிலை போன்றவைகளின் உற்பத்தியளவுகள் அதிகரித்துள்ளன. ஆனால் நாட்டு வருவாயில் அவைகளின் பங்கு விழுக்காடு குறைந்துள்ளது. இன்னமும் மொத்த நாட்டு உற்பத்தியில் சுமார் 27% வேளாண்மைத் துறையிலிருந்து கிடைப்பதால் நம் நாடு ஒரு வேளாண்மை நாடேயாகும். இதே வேளாண்மையின் பங்கு இங்கிலாந்து, ஆஸ்திரேலியா, கனடா போன்ற நாடுகளில் 3 விழுக்காட்டுக்கு மேல் இல்லை. எனவே நம் நாடு இன்னமும் வேளாண்மையையே மிகவும் சார்ந்துள்ளது என்பது தெளிவாகின்றது.

2. அதிக நபர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு அளித்தல்

நம் நாட்டு வேளாண்மை இன்னமும் கோடானுகோடி மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு அளிக்கின்றது. வேளாண்மைக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த படித்தவர்களும் நல்ல வேலை கிடைக்கும் வரை தங்களது பண்ணையில் பாடுபடுகின்றார்கள். அதன் வருவாயை நம்பி வாழ்க்கை நடக்கின்றது. இவ்வாறு எவ்வளவு மக்களை வேண்டுமானாலும் தாங்கிக் கொள்ளும் நிலமாக நமது வேளாண்மை இருக்கின்றது. நம் நாட்டின் மொத்த மக்களில் 1951ம் ஆண்டில் 69.5% வேளாண்மையை நம்பியிருந்தனர். இது 1991ம் ஆண்டு 63.2% ஆகக்

குறைந்துவிட்டது. இருப்பினும் முன்பே குறிப்பிட்டவாறு பெருகி வரும் மக்கள் அனைவருக்கும் தொழிற்சாலைகளில் வேலை கிடைப்பதில்லை. வேலைக் கிடைக்காத பெரும்பான்மையான மக்களுக்கு வேளாண்மையே வாழ்வளிக்கின்றது. வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளில் மிகக் குறைந்த விழுக்காடு மக்களே வேளாண்மையை நம்பியுள்ளார்கள். இருப்பினும் அவர்கள் தங்கள் நாட்டுக்கு வேண்டிய உணவு பொருள்களை மட்டுமின்றி வெளிநாடுகளுக்கும் ஏற்றுமதி செய்வதற்கும் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். எடுத்துக்காட்டாக, வேளாண்மையில் ஈடுபட்டுள்ளோரின் விழுக்காடு அமெரிக்காவில் 3%, இங்கிலாந்தில் 2%, சப்பானில் 12% என்று மட்டுமே உள்ளது. இதை ஒப்பிடும்போது நம் நாட்டின் வேளாண்மை மிக அதிக அளவு மக்களுக்கு வாழ்வளித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பது தெளிவாகின்றது.

3. தொழிற்சாலைகளுக்கும் உதவுதல்

ஏராளமான தொழிற்சாலைகள் வேளாண்மையிலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய மூலப் பொருள்களையே நம்பியுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, பருத்தித் துணி, சணல், சர்க்கரை, தேயிலை, இரப்பர் மற்றும் பல உற்பத்தித் தொழிற்சாலைகள் வேளாண்மையிலிருந்து தான் நேரடியாக மூலப் பொருள்களை பெற்றுக் கொள்கின்றன. அத்துடன் தொழிற்சாலைகளில் உற்பத்தியாகும் பொருள்களை வாங்கும் நுகர்வோர்களாக வேளாண்மையில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் விளங்குகின்றார்கள். வானம் பொய்த்து வேளாண்மை உற்பத்திக் குறையும் பொழுதெல்லாம் நம் நாட்டு ஆலைப் பொருள்களுக்கு தேவைக் குறைந்து அத்தொழில்களில் பொருள்கள் தேங்கிக் கிடப்பதை இன்றும் காணலாம். மேலும் வேதியியல் உரம், பூச்சிக்கொல்லி மருந்துகள், களைக்கொல்லி மருந்துகள், உழவூர்திகள் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலை போன்று பல்வேறு பொருட்களை உற்பத்திச் செய்யும் தொழிற்சாலைகளும் வேளாண்மையை நம்பியே உற்பத்தி செய்கின்றன. இவ்வாறு தொழிற்சாலைகள் வளர்வதற்கும் வேளாண்மையே காரணமாக நம் நாட்டில் அமைந்துள்ளது.

4. பன்னாட்டு வாரிபத்தில் முக்கியத்துவம்

தொடர்ந்து நம் நாட்டின் ஏற்றுமதியில் வேளாண் பொருள்கள் அதிகப் பங்கு வகிக்கின்றன. கடல் மீன் உட்பட அனைத்து வேளாண் பொருள்களின் ஏற்றுமதி 1989-90ல் ரூ. 3,486 கோடி (மொத்த ஏற்றுமதியில் 12.59%), 91-92ல் ரூ. 6,068 கோடி (13.77%), 96-97ல் ரூ. 21,341.6 கோடி (17.96%), 2000-01ல் ரூ. 28,909.3 கோடி (14.28%) என்றிருப்பதே ஏற்றுமதியில் வேளாண்மையின் முக்கியத்துவத்தை இயம்புகின்றது.¹ ஏற்றுமதி மட்டுமல்லாது இறக்குமதியிலும் கூட நமது வேளாண்மை பெரும் பங்கு வகிக்கின்றது. நம் நாட்டில் எல்லா ஆண்டுகளிலுமே உணவுப் பொருள்கள், சமையல் எண்ணெய், வேதியியல் உரங்கள் போன்றவைகளை இறக்குமதி செய்து கொண்டிருக்கின்றோம். இதற்காக ஏராளமான அந்நியச் செலாவணியையும் செலவழித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். அனைத்து வேளாண் பொருள்களின் இறக்குமதி 97-98ல் ரூ. 7,002.5 கோடி (மொத்த இறக்குமதியில் 4.54%), 2000-01ல் ரூ. 12,031.36 கோடி (5.31%) என்றும் அதிகரித்துள்ளது.

1. GOI, Dept. of Agriculture and Co-operation, Annual Report, 2001-02. P. 194 &

5. குடும்பச் செலவில் வேளாண்மையின் பங்கு

நம் நாட்டு மக்களின் சராசரி வருவாய் குறைவு. பெரும்பாலோர் ஏழைகள். இச்சூழ்நிலையில் தங்களுடைய வருவாயில் பெரும்பகுதி உணவுப் பொருள்களுக்காகவே செலவிடுகின்றார்கள். அத்துடன் மக்கள் தொகையும் வெள்ளம் போல் பெருகி வருவதால் அவர்களுக்கு வேண்டிய உணவு, உடை, இருப்பிடம் ஆகியவைகளை அளிப்பதில் வேளாண்மைக்கு முக்கியக் கடமையுண்டு.

6. மூலதனத் திரட்சி

நாடு முன்னேற வேளாண்மை உட்பட பல்வேறு துறைகளிலும் முதலீடு அதிகரிக்க வேண்டும். இம் முதலீட்டுக்கு வேண்டிய சேமிப்புகளை உருவாக்குவதில் வேளாண்மைக்கு முக்கிய பங்குண்டு. தொழிற்சாலை சேமிப்பதைவிட வேளாண்மைத் துறை நம் நாட்டில் அதிகம் சேமிக்கின்றது எனலாம். கிராமங்களில் இருக்கும் வணிக வங்கிகள் வேளாண்மைக்கு கடன் கொடுப்பதைவிட வேளாண் பெருங்குடி மக்களிடமிருந்து சேமிப்பைத் திரட்டி தொழிற்சாலைக்கு முதலீட்டிற்காக அனுப்புகின்றன என்ற ஒரு கருத்தும் நிலவுகின்றது. இவ்வாறு தொழிற்சாலை உட்பட ஒட்டுமொத்த பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் தேவையான முதலீட்டையும் கணிசமான அளவுக்கு வேளாண்மைத் துறை அளிக்கின்றது.

7. பன்னாட்டு ஒப்பீடு

உலக நாடுகளுடன் ஒப்பிடும்போது 1999 ஆம் ஆண்டில் இந்தியாவில் சில வேளாண் சார்ந்த பொருள்களின் உற்பத்தி முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, பயறு வகைகள் (Pulses), தேயிலை, சர்க்கரை, சணல், பால் உற்பத்தி, கால்நடைகள் மற்றும் எருமை மாடுகளின் எண்ணிக்கை, நீர்ப்பாசனம் பெற்ற நில அளவு ஆகியவைகளில் நம் நாடு முதலிடம் வகிக்கின்றது. அரிசி, கோதுமை, நிலக்கடலை, காய்கறிகள், பழங்கள், வெங்காயம், புகையிலை, வெள்ளாடுகள் எண்ணிக்கை (அனைத்திலும் சீனா முதலிடம்) ஆகியவைகளில் இந்தியா இரண்டாவதாகவும், அனைத்து தானியங்கள் (சீனா 1, அமெரிக்கா 2), காட்டுக் கடுகு (Rapeseed) (கனடா 1, சீனா 2), உருளைக் கிழங்கு (சீனா 1, ஆஸ்திரேலியா 2), உழவூர்தி (அமெரிக்கா 1, சப்பான் 2) ஆகியவற்றில் மூன்றாவதாகவும், சிறு தானியங்களில் நான்காவதாகவும், கோழி, கோழி முட்டை உற்பத்தியில் அய்ந்தாவதாகவும், ஒட்டகம் ஆறாவது இடத்தையும் இந்தியா வகிக்கின்றது.¹ இந்திய வேளாண்மை பருவ நிலையின் சூதாட்டமாக இருப்பதால் அடுத்தடுத்த ஆண்டுகளில் இந்நிலை மாறுபடுகின்றது.

அனைத்து வேளாண் பொருள்களின் ஏற்றுமதி 2001-02ல் ரூ.29485.8 கோடி (மொத்த ஏற்றுமதியில் 14.19%), 02-03ல் ரூ.33126.49 கோடி (13.1%) என்றும் அவ்வாறே இறக்குமதி 01-02ல் ரூ.16252.23 கோடி (6.67%), 02-03ல் ரூ.17100.15 கோடி (5.77%) என்று உயர்ந்துள்ளது. (-GOI, Dept. of Agriculture and Cooperation, Annual Report, 2003-04, PP.93-94)